

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 51. Normanni convertuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

chos amplius quinquaginta congrega-
vit. (*)

Sæculum X.
A. C. 915.

§. LI.

Normanni convertuntur.

Heriveus Archiepiscopus Remensis
Joannem Papam circa quæstiones
ad pœnitentiam pertinentibus, postquam
Normanni ad fidem fuissent conversi,
consuluit. Quippe illa Gens annorum
ferme septuaginta spatio Franciam de-
populata tandem sedem in ea fixit, &
Christiana Sacra recepit.

Rex

(*) Fleurius non satis clare hæc narrat; nec
apparet, in quo Monasterio, an in Cassinensi
vel Capuano Joannes Abbas fuerit, vel an utri-
que præfuerit. Aliquam lucem affundit, quod
legitur in Annalibus Bened. anno 915. p. 326.
*Non tamen Casini curam abiecit Joannes, im-
mo post ejus renovationem, varia ipsi ornamen-
ta contulit, totiusque Abbatie præceptorum
confirmationem a Principibus obtinuit. Paulo
autem superius legitur: Hoc Monasterium (Ca-
puanum) post varios casus, quos in consequen-
tibus referemus, tandem Patribus Societatis
Jesu cessit, concessa a Clemente VIII. Abba-
tia Cardinali Bellarmino, qui Canonicos loco
Monachorum istuc inductos, alio transtulit, an-
nuente Paulo quinto, ac suæ Societatis Pa-
tres istuc introduxit.*

Sæculum X.

A. C. 915.

Dudo lib. 2.

p. 79.

Rex Carolus simplex, pensato, quod non modo barbaros e regno suo pellere non posset, sed ne quidem irruentibus resistere, Proceribus ad consilium vocatis statuit pacis condiciones ponere. Igitur missio ad Rollonem eorum Ducem Francone Archiepiscopo Rotomagensi, hanc enim civitatem & totam circa regionem tenebant, trium mensium inducias petiit, quod Barbarus concessit. At cum ultima dies præterisset, Franci, instigantibus Richardo Duce Burgundiae & Eblesio Comite Pictaviensi iterum Normannos hostiliter laceffunt. Qua re ad iracundiam provocatus Rollo bellum restaurat & usque in Burgundiam penetrat. Monasterio tamen S. Benedicti ad Ligerim pepercit. In reditu, cum Carnutum obsideret, Antelmus illius civitatis Episcopus Francorum & Burgundionum armis adjutus inter medias equitum turmas, vestibus, quibus Sacerdotes ad Missam celebrandam indui solebant, ornatus, atque manibus suis tunicam seu indusium S. Virginis ferens hostibus obviam processit. Repulsis barbaris felix eventus Reliquiis illis in acceptis relatus est.

Vill. Gemm.
l. II. c. 15.

Tandem Franci dolentes, patriam continuis belli turbinibus everti, Regem Carolum ad pacis consilia compellunt. Misit igitur secundo ad Rollonem Franconem

conem Archiepiscopum, qui in Barbari ^{Sæculum X.}
 conspectum admissus, *an nunquam, in-* A. C. 915.
quit, generosum animum tuum, Magne
Princeps, bellandi tædium subeat? An
arma, quamdiu vives, quaties? quin a-
liquando te esse mortalem cogitas, &
existere Deum, cujus judicium post hanc
vitam experturus es? si Christo nomen
dare velis, nunc pacem & post fata
salutem invenies. Rex Carolus totam
oram maritimam, a te & Hastingsio de-
wastatam, tibi dabit, & ad confirman-
dam amicitiam filiam suam Gisellam
uxorem tradet.

Rollo convocatis suorum præcipuis
 consilia exquirat, cunctisque suadentibus,
 ut conditiones acciperet, iterum indu-
 ciæ in tertium mensem promittuntur, quo
 temporis spatio congregarentur Reges
 de fœderibus acturi.

Ad colloquium convenere ad S. Cla-
 rum in ripa Eptenæ amnis, cui Robertus
 Francorum Dux, qui se ad Rollonem e
 fonte Baptismi levandum obtulerat, cum
 Rege interfuit. Placuerunt conditiones,
 & Rex Rolloni totam regionem, exinde
 Normanniam dictam, in Feudum prima-
 rium, & Britanniam in secundarium, (*)
 filiam-

(*) Feudum primum illud accipitur, ubi
 Vasallus ipsi Regi fidem jurat; Secundarium est,
 quod Vasallus tertio conferre potest.

Sæculum X.

A. C. 915.

Rollo baptizatur.

filiamque suam in matrimonium concessit. Rollo autem, Christianum se futurum & pacem cum Francis servaturum promisit. Implevit vero postea, quod debebat, namque Franco Archiepiscopus Christianæ fidei Rudimenta edoctum anno 912. baptizavit, ipsumque Dux Robertus e sancto lavacro levavit, nomen suum imposuit, & multis donis cumulavit.

Robertus deinde Normanniæ (ita quippe post Baptismum vocabatur) Comitibus quoque suis, Ordinis Equestris viris, totoque exercitu, in fide eruditus & baptizatus, ex Francone Archiepiscopo quæsit, quænam Tempia in nova sua Ditione essent incolarum Religione præ ceteris culta & qui Sancti potentissimi Patroni & Defensores haberentur, responditque Archiepiscopus: *Ecclesia Rotomagensis, Bajocensis, Eburovicensis, Sanctæ Virgini dedicata sunt. Stat Ecclesia Sancto Michaeli Sacra in monte, e medio mari eminente. In suburbio nostro est Monasterium S. Petri, in quo corpus S. Omeri quiescebat, sed armorum tuorum terror incolas ad illud in Franciam transferendum compulit. Juniomagi quoque S. Petrus colitur. Hac sunt præcipua in regno tuo templa. In provinciis vero vicinis, subjecit Robertus, quis inter Sanctos potentissimus creditur?*

ditur? Respondit Franco: *Is est S. Dionysius.* Et iterum Robertus: *Priusquam prædia regni mei Vasallis dividam, aliquam eorum partem Deo, S. Mariæ, & bis Sanctis, quo eorum patrocinium & tutelam mihi conciliem, donabo.* Igitur prima, accepto Baptismo, Hebdomada, adhucdum alba veste indutus, qualibet die singulis his septem Ecclesiis, eo ordine, quo a nobis memoratæ sunt, singula prædia adscripsit.

Sæculum X.
A. C. 915.

Porro die octava, deposita tunica baptismali, agros Comitibus suis ceterisque Vasallis dividere cœpit, eoque negotio perfecto, nuptias cum Gisella Regis filia publice celebravit. Nullos autem ex ea suscepit liberos, sed cum ad gravem senectutem jam tunc vixisset, annis non plus quinque superstes fuit. Hos ille ad refarcienda bellorum superiorum damna impendit, Leges utiles tulit, Justitiam sancte observari curavit. Furta & latrocinia magno rigore represit, complures Ecclesias reparavit, atque sub tanto Principe Religio in tota Normannia refloruit.

Cum vero huic genti nullum tempus ad deliberandum datum fuisset, & ratio status Reipublicæ conversioni ad fidem occasionem præbuisset, mirum plane non est, apud multos sinceritatem abfuisse. Quamobrem cum Heriveus Archiepiscopus

Sæculum X.
A. C. 915.

to. 9. Conc.
p. 483.
Flod. IV.
c. 14.

copus Remensis Joannem Papam in hac
causa consulisset, (*) ille Responsum
Sacra Sede non indignum reddidit. Nec
putandum, Normannos omnes in illa
provincia, quæ Normannia primulum
dicebatur, extitisse, nam in aliis quoque
regionibus, præsertim Remensi, quæ Ro-
tomagensi contermina est, ad eos con-
vertendos Heriveus egregiam operam
contulit. Igitur in illa Epistola dicit Pa-
pa, maximo lætitiæ sensu se percepisse,
quod Normannorum Natio fidem susce-
pisset. *Quod vero, inquit, ad illam que-
stionem spectat, quid de illis decernendum
sit, qui baptizati, & rebaptizati, post
Baptismum more Paganorum vitam du-
xerunt, cum Paganis Christianos, & Sa-
cerdotes interfecerunt, Idolis sacrificia-
runt, Idolothyta manducarunt, hæc pen-
sanda esse censemus: si talia veteres
Christiani facerent, secundum Canones
judicandi essent, sed quia Neophyti sunt,
tibi id decernendum relinquimus, tibi
inquam, cui vicinæ gentis indoles & mo-
res magis perspecti sunt. Ceterum satis
intelligis, homines istos secundum anti-
quum rigorem castigare non posse, ne
jugum*

(*) Ex his & compluribus aliis conjicitur,
Joannis Papæ flagitiosum cum Theodora com-
mercium, si Scriptores harum rerum nihil ex-
aggerarunt, fuisse occultum.

jugum Evangelii, cui ferendo necdum Sæculum X.
 adsueverunt, ipsis intolerabile videatur, A. C. 915.

Et ad Deorum cultum revertantur. E-
 tenim, si qui Canonicae pœnitentiæ col-
 lum subjicere velint, ab isto rigore exi-
 mendi non sunt. In omnibus unice Sa-
 lutem animarum quæras, ut cum S. Re-
 migio ad gaudia æterna pervenias. Mu-
 nus vero tuum, pari quo misisti affectu,
 recepimus.

§. LII.

Quæstio de Hungaris.

Hungaris omnia devastantibus & bar-
 bare sævientibus rumor in plebe in-
 crebuerat, hanc gentem esse Gog & Ma-
 gog, illam nempe perniciem ab Ezechie-
 le Propheta & in Apocalypsi prædictam.
 Unde cum Wicfridus Episcopus Virdu-
 nensis hæc super re Abbatem cujusdam Tom. XII.
 Monasterii S. Germani in alia regione Spicil. p. 349
 positi consulisset, respondit ille in hunc
 modum: *Frivola est hæc opinio, atque* Ezech. 38. 8.
a veritate procul remota. Dicunt, im-
minere jam mundi finem, & idcirco
GOG & MAGOG, quos ab Aquilone
in novissimo anno venturos, literis pro-
ditum habemus, Hungaros esse, de qui-
bus antea nihil unquam auditum, &
qui nuper in lucem emerfissent. Sed
caute nobis considerandum, quæ natio-
nes aliæ cum ista venturæ in Scriptu-